

Jaro za lesem

Tak tu máme březem, den je delší a delší. Jen ta zima neustále dává najevo, že je tu ještě pánem. Na krmítku na okně je stále nějaký zásyp, který snad ptactvu ulehčí jejich tíživou situaci. Nemají teď možnost dostat se svými tenoučkými drápky do značně promrzlé půdy, odkud by vydolovaly nějakého toho červíčka, či žízalu která už to také v podzemí nemůže vydržet a chce zjistit co je venku nového. Je až s podivem, jak se na té které světové straně vyskytují určité druhy ptactva.

Nyní mám krmítko na jižní straně, a tam jsou pány domácími kosáci. Černí chlapíci, většího vzrůstu než třeba sýkora. A tak jim to dávají pěkně najevo. Prostě krmítko je jejich teritorium, do kterého nehodlají jen tak nikoho pustit. Hned od chvíle, kdy se první paprsky slunce dotknou promrzlé země a osvítlí kraj, už kosák rabuší na krmítku. A vůbec mu nevadí, že na něj hledím přes sklo. Pomalu otevírám okno a oba teď hledíme jeden na druhého. Oko kosa, orámované žlutí. Jsme jen pár centimetrů od sebe a kosák se stále nehýbe, jen v tom jeho malém mozečku asi probíhají procesy ne nepodobné procesům v počítači. Mohu sledovat každé pírkno na jeho černém fráčku, který už je od rána vyčištěn kartáčem jeho zobáku. Tak jako frak dirigenta orchestru. Neskutečně tenké nožky, kterým ani silný mráz nevadí. Člověk, řeklo by se, pán tvorstva. Ale kdyby jen tak, s nohama neobutýma do bot vyšel ven do toho mraziva, odskákal by to chřípkou nebo angínou. Kos stále na mě hledí svým velkým okem a já se jen mohu domnívat, o čem přemýšlí. Jeho strach je někde v koutě, ale je vidět jak je jeho tělo napružené. Napružené, očekávající každičkový pohyb té podivné věci, která se tak náhle zjevila blízko něj. Pak přece jen, veden pudem sebezáchovy vzlétne a mizí v křoví.

A na nedaleké stromku se svým „čirík“ ozvala rozčepýřená sýkora modřínka, která se už nemůže dočkat, až bude moci sezobnout pár semínek ze slunečnice, které jak magnet září z krmítka.

A já jen doufám, že jaro už brzy opustí les.

